

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Białymstoku XV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Hubert Półkośnik

Protokolant: Adam Kruglicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2014 r. sprawy:

M. G., syna B. i E. z domu N., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 października 2013 roku o godz. 19:50 w B.na ulicy (...). (...)w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki F. (...)o nr rej. (...)będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdzono przeprowadzonymi badaniami na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem I badanie 0,44 mg/dm³, II badanie 0,44 mg/dm³ będąc uprzednio skazanym za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości wyroimy Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt VII K 553/11 na okres 2 lat od dnia 4 czerwca 2011 r. do dnia 4 czerwca 2013 r.

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

I. Oskarżonego **M. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat,

III. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,

IV. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 12 października 2013 roku o godzinie 19:50 w B.na ulicy (...). (...)funkcjonariusz policji zatrzymał do kontroli drogowej M. G.jadącego samochodem marki F. (...)o numerze rejestracyjnym (...). W czasie kontroli poddano go badaniu alkosensorem z wynikiem wskazującym na zawartość alkoholu w organizmie. Pojazd, którym poruszał się M. G.przekazano wskazanej przez niego osobie, mężczyznę przewieziono zaś do komisariatu policji, gdzie ponownie poddano go badaniu na urządzeniu stacjonarnym. Dwukrotne badanie dało wynik pozytywny, wykazując u M. G.stan nietrzeźwości. W pierwszej próbie wynik wyniósł 0,44 mg/dm³, w drugiej również 0,44 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

M. G. prowadził samochód będąc już wcześniej skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 553/11 z dnia 7 września 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia

wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat. Nadto orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, który obowiązywał go od 4 czerwca 2011 r. do 4 czerwca 2013 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o notatkę urzędową (k. 1), protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2-3), pisemne oświadczenie o zabezpieczeniu pojazdu (k. 5), odpis wyroku VII K 553/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku (k. 19) oraz wyjaśnienia oskarżonego M. G. (k. 9v-10).

Oskarżony M. G., przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 9v-10).

Sąd zważył, co następuje:

Merytoryczna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który stanowił podstawę wyroku wskazuje jednoznacznie, iż wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości.

Bezspornym jest, iż oskarżony M. G. w dniu 12 października 2013 roku w B. na ul. (...) (...) o godzinie 19:50 kierował samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – okoliczność ta jednoznacznie wynika z treści notatki urzędowej (k. 1) i szczerego przyznania się oskarżonego. Nie budzi także wątpliwości fakt, że M. G. prowadząc pojazd był pod działaniem alkoholu, co z kolei potwierdzają protokoły badania stanu trzeźwości (k. 2-3). Badanie przeprowadzone na komisariacie policji przy użyciu stacjonarnego urządzenia wykazało obecność alkoholu w wydychanym powietrzu – oba badania wskazały wynik $0,44 \text{ mg/dm}^3$. Taki współczynnik zawartości alkoholu w organizmie człowieka w momencie prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego przekracza ustaloną przepisami kodeksu karnego granicę dzielącą stan po użyciu alkoholu od stanu nietrzeźwości (art. 115 § 16 k.k.). Urządzenie to posiadało ważne świadectwo legalizacji, zatem odczyt zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu należało uznać za prawidłowy (k. 4). Podkreślić przy tym należy, że prawidłowość wyniku, czy też sposób przeprowadzenia badania nie były w żadnej mierze kwestionowane przez oskarżonego.

Nadto dołączony odpis wyroku ze sprawy o sygn. akt VII K 553/11 pozwolił na ustalenie w sposób niepodważalny faktu uprzedniego skazania M. G. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. (k. 19).

Ustalony przez Sąd stan faktyczny jest zatem bezsporny, potwierdzają go w całej rozciągłości wymienione dowody, które w ocenie Sądu są oczywiste i niepodważalne oraz w pełni oddają przebieg zdarzenia, wzajemnie się uzupełniając i tworząc logiczny porządek. Twierdzenia oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo odmowy składania wyjaśnień, zdaniem Sądu zasługują na walor wiarygodności, albowiem korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Nie ulega też wątpliwości, że M. G. miał pełną świadomość, że kierując samochodem i znajdując się w tym czasie w stanie nietrzeźwości, naruszał swym lekceważącym zachowaniem podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Był już przecież wcześniej karany za podobne przestępstwo. Zatem zdaniem Sądu działanie oskarżonego bez wątpienia cechowało się umyślnością i zamiarem bezpośrednim co oznacza, że swoim zachowaniem polegającym na ponownym kierowaniu samochodem w stanie nietrzeźwości wyczerpał ustawowe znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k..

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru, o jakich mowa w art. 53 k.k. bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia jego winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, była przy tym wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, która spełnia swoją funkcję w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu kara 8 miesięcy pozbawienia wolności czyni zadość powyższym dyrektywom. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu jest znaczny. Przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. niewątpliwie godzi w bezpieczeństwo komunikacji i należy do kategorii przestępstw umyślnych. Prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości jest często przyczyną groźnych i tragicznych w skutkach

wypadków, w których poszkodowanymi są inni niż nietrzeźwy kierowca uczestnicy ruchu drogowego. Podejmowanie się prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości godzi w jedną z głównych zasad bezpieczeństwa. Sprawność psychomotoryczna kierowcy ulega pod wpływem alkoholu znacznemu obniżeniu – nie jest on w stanie prawidłowo kontrolować sytuacji na drodze i odpowiednio szybko reagować na pojawiające się zagrożenia. Przepis art. 178a § 4 k.k. jest bez wątpienia efektem dążenia ustawodawcy do zaostrzenia odpowiedzialności sprawców, którzy kolejny raz bez zastanowienia – mimo wcześniejszego sygnału ze strony wymiaru sprawiedliwości o braku akceptacji tego typu zachowania – decydują się kierować pojazdami po spożyciu alkoholu.

Określając wymiar kary pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze także inne okoliczności obciążające, jak wysokość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, dodatkowo okolicznością obciążającą oskarżonego była jego uprzednia karalność za podobne przestępstwo (k. 19-20). Powyższe świadczy o lekceważącym stosunku oskarżonego do obowiązującego porządku prawnego i braku chęci respektowania norm prawnych.

Jako okoliczność łagodzącą wymiar kary Sąd przyjął również fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, co świadczy o tym, że prawdopodobnie zrozumiał naganność swego zachowania i ewentualnych skutków z tym związanych.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy i uwzględniając dyrektywy wymiaru kary, Sąd doszedł do przekonania, że zaistniały przesłanki do warunkowego zawieszenia względem oskarżonego kary pozbawienia wolności z uwagi na pozytywną prognozę kryminologiczną. Nadto Sąd orzekający w sprawie podziela stanowisko o konieczności stosowania bezwzględnej kary pozbawienia wolności jedynie jako ultima ratio tj. w sytuacji, gdy żadne inne środki nie są wystarczające do nakłonienia sprawcy do przestrzegania prawa. W ocenie Sądu taka sytuacja w niniejszym przypadku nie miała miejsca. Ani rodzaj czynu, ani też okoliczności jego popełnienia nie wskazują, aby istniała potrzeba bezwzględnego izolowania od społeczeństwa M. G.. Sąd miał na względzie, że oskarżony był już uprzednio karany, jednakże okoliczność ta nie może stanowić samoistnej jedynej przesłanki stojącej na przeszkodzie warunkowemu zawieszeniu wykonania kary. Jak wynika z treści karty karnej (k. 20) oskarżony był karany tylko jeden raz. Ponownie na drogę przestępstwa wszedł po upływie wyznaczonego mu wcześniej okresu próby oraz okresu obowiązywania orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Nie może ująć także z pola widzenia czas popełnienia przestępstwa (godziny wieczorne, gdy natężenie ruchu jest mniejsze). Sąd formułując pozytywną prognozę kryminologiczną w stosunku do oskarżonego miał także na uwadze, iż jest on jeszcze młodą osobą, powinien mieć zatem ostateczną możliwość zmiany swego trybu życia poprzez przestrzeganie porządku prawnego i unikania dalszego wchodzenia w konflikt z prawem, który następnym razem zapewne będzie miał dużo bardziej ujemne konsekwencje. Skutkiem takiego stanu rzeczy Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności uznając, że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary i zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Dłuższy okres próby zakreślony na 3 lata winien skłonić go do przemyślenia swojego postępowania. Dodatkowo okres ten jest na tyle długi, że będzie on stanowić efektywny weryfikator postępowania oskarżonego.

Z uwagi na skazanie M. G. za czyn przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełniony pod wpływem alkoholu, Sąd zgodnie z dyspozycją art. 42 § 2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres 2 lat. Wskazując na wymiar tegoż środka Sąd miał na względzie przede wszystkim zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a także stopień zagrożenia, jakie mimo wszystko stwarzał poruszając się samochodem w stanie nietrzeźwości. Zdaniem Sądu wyłączenie oskarżonego z ruchu drogowego na wskazany czas stanowi dolegliwość nie noszącą cech pobłażliwości. Wręcz przeciwnie, w pełni zdyscyplinuje oskarżonego i zmusi go do przestrzegania porządku prawnego oraz uświadomienia sobie znaczenia obowiązków ciążących na uczestniku ruchu drogowego. Skutecznie wpłynie na wzmocnienie bezpieczeństwa na drogach, odnosząc w tym zakresie właściwy wydzźwięk społeczny i wpływając prewencyjnie na innych kierowców.

Mając na uwadze sytuację materialną i życiową oskarżonego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania. Oskarżony jest osobą bezrobotną, nie posiada majątku, czy oszczędności i w ocenie Sądu nie jest w stanie uiścić kosztów postępowania bez uszczerbku dla własnego koniecznego utrzymania.